

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalonců: **a) Ing. F. Š., a b) T. L.**, oba zastoupeni JUDr. Jaroslavem Zvolským, advokátem se sídlem U Hrušky 63/8, Praha 5, proti žalovanému: **Zastupitelstvo města Šluknov**, se sídlem náměstí Míru 1, Šluknov, zast. Mgr. Bc. Tomášem Auerem, advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2024, č. j. 15 A 2/2024-74,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobci a) a b) **jsou povinni** zaplatit společně a nerozdílně žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **3 400 Kč** k rukám jeho zástupce Mgr. Bc. Tomáše Auera, advokáta se sídlem Teplého 2786, Pardubice, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je otázka odvolání žalobců z funkcí členů Rady města Šluknov.

[2] Žalobci žalobou na ochranu před nezákonným zásahem brojili proti jejich odvoláním z funkcí členů Rady města Šluknov ke dni 13. 12. 2023, ke kterým došlo usneseními žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. 37/08Z/2023 a č. 39/08Z/2023, a to podle § 84 odst. 2 písm. m) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). Žalobci dále v doplnění žaloby brojili proti zvolení nových členů rady města, a to usneseními žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. 38/08Z/2023 a č. 40/08Z/2023, kterými byli zvoleni do funkcí členů rady města Miloš Vystrčil a Petr Kocián.

[3] Krajský soud výše napadeným rozsudkem žalobu v části směřující proti usnesením žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. 38/08Z/2023 a č. 40/08Z/2023 odmítl (výrok I.) a ve zbytku žalobu zamítl (výrok II.). Odmítnutí části žaloby krajský soud zdůvodnil tím, že žalobci žalobu doplnili o návrh na zrušení usnesení č. 38/08Z/2023 a č. 40/08Z/2023 podáním doručeným soudu dne 16. 2. 2024, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby.

[4] Ve zbytku krajský soud řešil otázku, zda žalovaný postupoval správně, když projednal návrhy starosty na odvolání žalobců, přestože tyto body nebyly původně v programu zasedání zastupitelstva zařazeny. Krajský soud konstatoval, že žalovaný pochybil, když formálně nerozhodl o zařazení návrhů na odvolání žalobců na program zasedání zastupitelstva. Dále však uvedl, že nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobců takovým způsobem, aby shledal zásah žalovaného nezákonným ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobci nevznegli návrh na přijetí usnesení podle § 94 odst. 2 zákona o obcích, návrh na tajnost hlasování a ani v žalobě netvrdili, v čem by došlo ke změně usnesení žalovaného či jaký by mělo vliv na jejich odvolání, pokud by bylo formálně rozhodnuto o zařazení navrženého bodu na program zasedání žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti a navazující podání

[5] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadají výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., na základě které požadují napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelé v kasační stížnosti trvají na tom, že nebyl dodržen postup dle § 94 odst. 2 zákona o obcích, když žalovaný nerozhodl o zařazení návrhů přednesených v průběhu zasedání na program jeho jednání. Toto pochybení mělo přímý dopad na veřejná subjektivní práva žalobců, neboť byli odvoláni z funkcí členů rady města bez řádného projednání a diskuse. Krajský soud nevzal v potaz závěr nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2002, sp. zn. IV. ÚS 331/02, který zdůrazňuje nutnost zdrženlivého a uváženého využívání § 94 zákona o obcích zvláště u závažných bodů programu. Dále stěžovatelé odkázali na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2020, č. j. 6 As 233/2020-60, ze kterého vyplývá nutnost dodržování procesních pravidel.

[7] Veřejnost nebyla řádně informována o záměru projednávat odvolání stěžovatelů z rady města, nebyla dána příležitost se k této věci vyjádřit dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích. Krajský soud nezohlednil rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 Aps 1/2008-151, a ze dne 18. 9. 2018, č. j. 6 As 48/2018-35.

[8] Dále stěžovatelé zaujali názor, že starosta města neměl právo předložit návrh na odvolání členů rady města bez předchozího projednání a schválení radou města, a odkázali na § 102 odst. 1 zákona o obcích a rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 Aps 2/2013-71.

[9] Dle stěžovatelů krajský soud konkrétně nesprávně aplikoval nálezný sp. zn. IV. ÚS 331/02, který vycházel z nálezu ÚS ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 471/2000, který byl vydán za účinnosti starého, dnes již neúčinného, zákona České národní rady č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení). Dnes účinný zákon o obcích totiž obsahuje odlišné ustanovení o kontrole zákonnosti opatření v samostatné působnosti obce (viz *komentář* k nálezu sp. zn. IV. ÚS 331/02, dle kterého zákon o obcích svěřuje kontrolu

pokračování

zákonnosti správním soudům, nikoliv Ústavnímu soudu). Navíc nález sp. zn. IV. ÚS 331/02 nikterak neposuzuje absenci plnění procesního pravidla dle § 94 odst. 2 zákona o obcích. Stěžovatelé připomněli, že otázku neplnění procesního postupu ani kasační soud doposud meritorně neřešil.

[10] Stěžovatelé vyjádřili nesouhlas s posouzením dopadů nedodržení procesního postupu na jejich veřejná subjektivní práva obsaženým v bodech 40. a 41. napadeného rozsudku. Tyto závěry legalizují hlasování žalovaného.

[11] Stěžovatelé dále brojí proti nevypořádání se krajského soudu s navrženými důkazy jako nadbytečnými. Odůvodnění v bodě 42. napadeného rozsudku neodpovídá důvodům, pro které byli svědci navrženi – svědek Mgr. Bc. S. měl dosvědčit, že žádná příprava k bodu změn nebyla učiněna a připravena; svědek PhDr. Mgr. B., MBM, LL.M. měl svědčit v postavení zástupce volebního uskupení stěžovatelů k nedodržení nerespektování koaliční dohody a nemožnosti občanů vyjádřit se k návrhu na odvolání členů rady. Stěžovatelé v kasační stížnosti závěrem navrhli v kasačním řízení provést důkazy listinnými důkazy o zasedání města Frýdek-Místek, Jednacím řádem Zastupitelstva města Šluknov, výsledkem Mgr. Bc. S. a PhDr. Mgr. B., MBM, LL.M.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnout a uložit stěžovatelům povinnost uhradit mu společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení. Dle žalovaného z obsahu zápisu z jeho 8. zasedání ze dne 13. 12. 2023 vyplývá projev vůle všech zastupitelů se věcí zabývat – bylo *de facto* rozhodnuto o zařazení návrhu na odvolání členů rady z funkce na pořad jednání. Takový postup je dle žalovaného zcela běžnou praxí. Žalovaný tedy nesouhlasí s krajským soudem, že byl porušen § 94 odst. 2 zákona o obcích. Pokud by však k takovému porušení došlo, nebylo dle žalovaného zasaženo do veřejných subjektivních práv stěžovatelů. O odvolání stěžovatelů z funkce proběhla rozsáhlá diskuse, následně žalovaný přistoupil k hlasování, žádný ze zastupitelů proti tomuto nebrojil a ani se nezdržel hlasování. Zařazení bodu na program jednání současně nebylo účelové či s jiným skrytým záměrem, návrh byl podán v návaznosti na přednesenou zprávu o činnosti rady. Dále nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv občanů obce, jak tvrdí stěžovatelé, a žalovaný se ztotožňuje s krajským soudem, dle kterého stěžovatelům nepřísluší právo podat zásahovou žalobu ve prospěch třetích osob nebo ve veřejném zájmu. Dále žalovaný popsal úlohu rady obce při přípravě programu zasedání zastupitelstva a konstatoval, že Rada města Šluknov nemusela a nemohla rozhodovat o odvolání svých členů. Dle žalovaného není žádný důvod, který by měl svědčit o nesprávné aplikaci nálezu sp. zn. IV. ÚS 331/02. Závěrem žalovaný uvedl, že posouzení krajského soudu o nedůvodnosti důkazů bylo správné a výsledky navržených svědků jsou i nadále nadbytečné.

[13] Stěžovatelé se v replice neztotožňují s vyjádřením žalovaného a setrvávají na svých argumentech obsažených v kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského

soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Úvodem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje jak se stěžovateli, tak i s krajským soudem, dle kterých došlo k chybnému postupu při zařazení návrhu na odvolání stěžovatelů z funkcí členů rady. Tento návrh byl přednesen v průběhu zasedání zastupitelstva obce, nicméně o tomto zařazení nebylo formálně rozhodnuto, jak vyžaduje § 94 odst. 2 zákona o obcích. Krajský soud však odůvodnění svého rozsudku, kterým žalobu stěžovatelů částečně zamítl, postavil na závěru, že stěžovatelé neprokázali, že v důsledku tohoto pochybení bylo zasaženo do jejich veřejných subjektivních práv a povinností.

[17] Stěžovatelé v kasační stížnosti tvrdí, že toto procesní pochybení mělo dopad na jejich veřejná subjektivní práva, neboť byli odvoláni z funkcí členů rady bez řádného projednání, diskuse a bez splnění podmínky dle § 94 odst. 2 zákona o obcích. Dále vyjádřili obecný nesouhlas s posouzením dopadu do jejich veřejných subjektivních práv v bodech 40. a 41. napadeného rozsudku.

[18] Kasační soud upozorňuje na svoji ustálenou judikaturu, dle které obecnost kasačních námitek ovlivňuje podrobnost jejich posouzení ze strany kasačního soudu. Stěžovatelé jsou povinni uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, odst. [12], nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. [140]). Za situace, kdy stěžovatelé nepovažují za potřebné vysvětlit, z jakých konkrétních důvodů považují za mylné vypořádání svých žalobních námitek krajským soudem, není nutné, aby zdejší soud jen opakoval úvahy krajského soudu, pokud sám neshledá důvod se od nich odchýlit. Rozsah odůvodnění tohoto rozsudku proto odpovídá kvalitě podané kasační stížnosti (obdobně viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 115/2014-36, odst. [14]).

[19] Krajský soud v bodech 39. a násl. napadeného rozsudku stěžovatelům vytkl, že nijak netvrdili, v čem by došlo ke změně napadených usnesení žalovaného či jaký by mělo vliv na jejich odvolání, pokud by o zařazení navržených bodů bylo formálně rozhodnuto. Stěžovatelé navíc návrh na přijetí usnesení dle § 94 odst. 2 zákona o obcích nevznesli, nevznesli ani jiné návrhy, např. na tajnost hlasování, ačkoliv jim v tom nic nebránilo. Kasační soud se s tímto posouzením ztotožňuje, jelikož mimo jiné ověřil ze soudního spisu, že stěžovatelé dopad do veřejných subjektivních práv pochybením dle § 94 odst. 2 opravdu skutečně nenamítali. Navíc z provedených důkazů vyplývá, že stěžovatelé v průběhu zasedání nepožádali, aby o zařazení nových bodů bylo hlasováno dle § 94 odst. 2 zákona o obcích, a že o samotném odvolání stěžovatele a) z funkce byla vedena diskuse (viz zápis z 8. zasedání Zastupitelstva města Šluknov). Stěžovatelé v kasační stížnosti proti posouzení krajského soudu blíže nebrojili a pouze namítali, jak se jich dotklo to, že bylo rozhodnuto o nově navržených bodech – že byli odvoláni. Kasační námitka stran dopadu do veřejných subjektivních práv nesprávným postupem žalovaného je tedy nedůvodná.

pokračování

[20] Stěžovatelé v kasační stížnosti dále tvrdí, že starosta města nemohl samostatně navrhnout odvolání členů rady města bez předchozího projednání a schválení radou města, toto tvrzení opřel o § 102 odst. 1 zákona o obcích.

[21] Dle § 94 odst. 1 zákona o obcích [p]rávo předkládat návrhy k zařazení na pořad jednání připravovaného zasedání zastupitelstva obce mají jeho členové, rada obce a výbory. Dle odst. 2 téhož ustanovení [o] zařazení návrhů přednesených v průběhu zasedání zastupitelstva obce na program jeho jednání rozhodne zastupitelstvo obce.

[22] Dle § 102 odst. 1 zákona o obcích [r]ada obce připravuje návrhy pro jednání zastupitelstva obce a zabezpečuje plnění jím přijatých usnesení.

[23] Ze znění ustanovení § 102 odst. 1 zákona o obcích vyplývá, že úlohou rady obce je pouze příprava návrhů pro jednání zastupitelstva. O samotných návrzích rozhoduje zastupitelstvo, nikoliv rada. Ze znění citovaného ustanovení nevyplývá, jak tvrdí stěžovatelé, že rada obce musí návrh, o kterém má zastupitelstvo rozhodovat, předem projednat a schválit, ale ani to, že rada obce rozhoduje o tom, jaké záležitosti budou do návrhu programu zastupitelstva zařazeny. Volba členů rady obce z řad zastupitelů a jejich odvolání je přitom vyhrazeno pouze zastupitelstvu [viz § 84 odst. 2 písm. m) zákona o obcích].

[24] Ustanovení § 102 odst. 1 zákona o obcích se z povahy věci nemůže vztahovat na situaci dle § 94 odst. 2 téhož zákona, kdy osoba k tomu oprávněná dle odst. 1 posledně zmíněného ustanovení podá v průběhu zasedání zastupitelstva nový návrh k projednání. Smyslem § 94 odst. 2 zákona o obcích je možnost zastupitelstva rozhodnout o nově zařazených návrzích, ovšem po předchozím odhlasování zařazení takového bodu do programu a pokud tomu nebrání jiné zákonné ustanovení (viz rozsudek č. j. 8 Aps 2/2013-71, bod 37. a nálezný sp. zn. IV. ÚS 331/02, nověji také rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 As 169/2020-29, odst. [21]). Jakákoliv příprava či projednání nového bodu programu radou města není v takovém případě na místě. Stěžovatelé v kasační stížnosti nenamítli, zda využití postupu § 94 odst. 2 zákona o obcích v případě odvolání členů rady brání nějaké zákonné ustanovení. Kasační soud tedy uzavírá a ztotožňuje se se závěrem krajského soudu obsaženým v bodě 36. napadeného rozsudku, že rada města nemá jakékoliv oprávnění návrh na odvolání členů rady a jmenování nových členů předložený v průběhu jednání zastupitelstva dopředu projednat či jakýmkoliv způsobem připravit dle § 102 odst. 1 zákona o obcích. Kasační námitka stran nutnosti projednání návrhu Radou města Šluknov je proto nedůvodná.

[25] Stěžovatelé dále trvají na svém tvrzení, že bylo porušeno právo veřejnosti vyjádřit se na zasedání zastupitelstva dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích, a dále tvrdí, že krajský soud se nesprávně zabýval odůvodněním rozsudku č. j. 3 Aps 1/2008-151, a odkazují na rozsudek č. j. 6 As 48/2018-35. Krajský soud se touto otázkou zabýval v bodě 31. napadeného rozsudku a kasační soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje. Krajský soud (mimo jiné s odkazem na uvedené rozsudky) konstatoval, že právo občana dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích je vymahatelné soudní cestou, avšak stěžovatelům nepřisluší podávat námitky spočívající v tvrzeném porušení práv občanů přítomných na zasedání zastupitelstva, neboť na zasedání byli jako členové zastupitelstva se samostatnými právy, nikoliv jako běžní občané, jejichž právo dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích mělo být porušeno. Stěžovatelé v kasační stížnosti proti tomuto závěru nikterak nebrojí a pouze

opakují obecná tvrzení o porušení § 16 odst. 2 zákona o obcích. Netvrdí, z jakého důvodu by se jako zastupitelé mohli domáhat práv občanů a v jakém smyslu krajský soud nesprávně vyložil rozsudky č. j. 3 Aps 1/2008-151 a č. j. 6 As 48/2018-35. K obecnosti kasačních námitek a následného vypořádání kasačním soudem viz odst. [18] tohoto rozsudku.

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že zásahovou žalobu nelze podat k ochraně práv jiných osob nebo k ochraně veřejného zájmu (rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 As 110/2022-30, odst. [26]). Dle § 82 a násl. s. ř. s. se žalobou k ochraně před nezákonným zásahem může domáhat pouze ten, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech. Stěžovatelé netvrdili, jakým způsobem byli jako členové zastupitelstva zkráceni na svých právech tvrzeným porušením § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích. Kasační námitka týkající se porušení práv veřejnosti dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích je tedy nedůvodná.

[27] Stěžovatelé dále v kasační stížnosti brojí proti vypořádání neprovedení navržených důkazů výsledkem Mgr. Bc. S. a PhDr. Mgr. B., MBM, LL.M. v bodě 42. napadeného rozsudku, které dle jejich tvrzení neodpovídá důvodům, pro které výsledky byly navrženy. S tímto závěrem se kasační soud neztotožňuje. Stěžovatelé v kasační stížnosti tvrdí, že Mgr. Bc. S. měl dosvědčit, že při jednání rady města nebyla učiněna žádná příprava k bodu odvolání členů rady a zvolení nových členů a že nebylo dodrženo právo občanů vyjádřit se na zasedání zastupitelstva dle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o obcích. Pan PhDr. Mgr. B., MBM, LL.M. měl dosvědčit rovněž porušení práv občanů vyjádřit se k návrhu na odvolání členů rady a jmenování nových členů rady a nedodržení koaliční dohody.

[28] Kasační soud ověřil ze soudního spisu, že stejné důvody pro výslech obou svědků stěžovatelé uvedli i v žalobě a navazujících podáních. Krajský soud se s neprovedením výsledků těchto svědků vypořádal v bodě 42. napadeného rozsudku, ve kterém shrnul důvody k provedení důkazů uvedené stěžovateli v žalobě, a konstatoval, že ani jedna skutková okolnost není pro posouzení projednávané věci relevantní.

[29] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. *[s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.* Správní soud tedy není povinen provést všechny navržené důkazy, musí však souladu se zásadami spravedlivého procesu vyložit, z jakého důvodu navržený důkaz neprovedl (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, nověji ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 Ads 303/2020-52, odst. [17], nebo ze dne 16. 8. 2022, č. j. 9 As 206/2020-46, odst. [31]). V tomto ohledu Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění krajského soudu k neprovedení výsledků svědků za dostatečné, korespondující s důvody, pro které byly výsledky svědků v žalobě navrženy, ale také správné. Pro nyní projednávanou věc není relevantní, zda rada města dopředu připravila či projednala návrh na odvolání jejích členů (viz odst. [20] až [24] tohoto rozsudku), ani to, zda bylo porušeno právo veřejnosti vyjádřit se dle § 16 odst. 2 písm. c) (viz odst. [25] a [26] tohoto rozsudku). Ze stejných důvodů neprovedl ani Nejvyšší správní soud navržené výsledky svědků Mgr. Bc. S. a PhDr. Mgr. B., MBM, LL.M. Dále kasační soud neprovedl dokazování Jednacím řádem Zastupitelstva města Šluknov, jelikož tento důkaz byl proveden již při ústním jednání před krajským soudem (viz bod 11. napadeného rozsudku), a ani listinný důkaz o zasedání Zastupitelstva města Frýdek-Místek, který měl prokazovat povinnost respektovat ustanovení § 94 odst. 2 zákona o obcích, jelikož jednání zastupitelstva tohoto města nemohlo mít vliv na rozhodnutí v nyní projednávané věci.

pokračování

[30] Závěrem se kasační soud zabýval námitkou nesprávné aplikace nálezu sp. zn. IV. ÚS 331/02 krajským soudem. Stěžovatelé pouze uvádí, že v citovaném nálezu nebyla řešena situace nesplnění § 94 odst. 2 zákona o obcích, a citují závěry obsažené v odlišném stanovisku k tomuto nálezu. Nicméně neuvádí, jaký vliv má namítaná nesprávná aplikace nálezu na zákonnost napadeného rozsudku. Dle zdejšího soudu krajský soud příhodně odkázal na dílčí závěr nálezu, který se týká konkrétních návrhů, jež nelze předkládat k zařazení na pořad jednání v průběhu zasedání zastupitelstva obce, resp. jejichž projednání by bylo za této situace v rozporu se zákonem, a konstatoval, že žádné zákonné ustanovení takový postup v případě odvolání členů rady nevylučuje. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem již výše ztotožnil (viz odst. [24] tohoto rozsudku). Kasační námitka je tedy nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé, kteří neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný naopak měl ve věci plný úspěch, má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti stěžovatelům. Žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, je zastupitelstvem relativně malého města, které zjevně nedisponuje odborným personálem, který by orgány města mohl zastupovat v soudním řízení. Tato aktivita tedy přesahuje jeho běžnou úřední činnost, a proto má nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů v tomto soudním řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, odst. [29], nebo rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014-70, odst. [85]), které v daném případě spočívají v zastupování advokátem a o jejichž náhradu žalovaný požádal i v rámci vyjádření ke kasační stížnosti.

[33] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalovaného jeden úkon právní služby, a to právě vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“)]. Odměna za jeden úkon právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu činí 3 100 Kč. Dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby. Zástupce žalovaného neprokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem jsou tedy stěžovatelé povinni uhradit společně a nerozdílně žalovanému 3 400 Kč na náhradě nákladů řízení k rukám jeho zástupce Mgr. Bc. Tomáše Auera, advokáta se sídlem Teplého 2786, Pardubice, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

